

INBALI IȘERLES

FOXCRIFT

Bătrâni

→ CARTEA A DOUA ←

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

ȚINUTURILE ÎNZĂPEZITE

MUNȚII ALBI

PĂMÂNTURILE
LUI TA

GHEIZERE

ȚANCURI
DE GHEAȚĂ

RÂUL FURIOS

ȚINUTURILE
SĂLBATICE DE SUS

ȚINUTURILE
ÎNTUNECATE

VALEA
FANTOMELOR

PĂDUREA
ADÂNCĂ

MLAȘTINILE

ȚINUTURILE
SĂLBATICE
(ȚINUTURILE
SĂLBATICE DE JOS)

ȚARA
FOXCRAFT

<http://www.all.ro/foxcraft-carte-a-ii-a-batranii.html>

MĂRĂITUL
PĂDURII

SPRE MARE

ȚINUTURILE SĂLBATICE

STÂNCA
BĂTRÂNILOR

ȚINUTURILE LIBERE

DEȘIȘUL SĂLBATIC

VIZUINILE
FIARELOR

ȚINUTURILE
CENUȘII
(MARELE MĂRĂIT)

VIZUINA
ISLEI

POTECA MORTII

1

Nu m-am oprit când am auzit țipătul. Eram la marginea pădurii, acolo unde copacii fac loc ferigilor luxuriante. Nu am încetinit, nu m-am uitat înapoi. Ținuturile Sălbatice erau pline de sunete ciudate: ciripitul păsărilor, răgetele fiarelor. Insectele minuscule zumzăiau, în roiuri, iar vântul șuiera prin firele de iarbă.

În fața mea se întindeau niște ținuturi impresionante. În zare vedeam văi și dealuri care se ridicau abrupt spre cer. Deasupra lor trona un soare palid, fără vlagă. Câmpurile se dezvăluiau ochilor iscoditori, lipsite de pavăza copacilor. Voiam să pornesc spre munte, cu trecătorile lui printre stânci, unde puteam să vorbesc cu spiritele. Odată ajunsă acolo, deasupra Ținuturilor Sălbatice, aș fi știut încotro s-o apuc.

Am mărit pasul.

Dar strigătul acela mi-a întrerupt gândurile. Mi s-au zbârlit firele de blană de pe spate și mi s-a pus un nod în gât. Pe nas am simțit o picătură de ploaie și am înmărmurit. Era o vulpe care striga după ajutor.

M-am ascuns între ferigi. *Nu are nimic de-a face cu mine,* mi-am zis eu, cu fermitate.

De când am plecat din Marele Mârâit, am mers pe furiș, folosind tehnica subțierii, pe sub copaci, în zorii zilei, evitând pe oricine al cărui miros îl simțeam în drumul meu – evitându-le chiar și pe vulpi. Mai demult, tânjeam să fiu printre cei din neamul meu, sperând că mă vor ajuta să-mi găsesc familia. Acum știam adevărul: familia mea murise, cu excepția fratelui meu, Pirie. El se pierduse pe întinderile vaste ale Ținuturilor Sălbatice.

Nu îi voi mai vedea niciodată pe Ma, Ta sau Buna. Amintirile cu ei se estompau, fiind învăluite într-o ceață întunecată.

Am încercat să nu mă gândesc la Siffrin, vulpoiul frumos pe care-l întâlnisem în Marele Mârâit. Mă protejase de asasinii Magului – Vulpile Malefice cu ochii roșii. Mă ajutase să vânez și mă dusese la adăpost.

Ajunsesem să mă gândesc la Siffrin ca la un prieten.

Să nu ai încredere decât în familia ta, pentru că vulpile nu au prieteni!

Buna avusese dreptate. Siffrin mă mințise. Văzuse cum cei din haita Magului îmi omorâseră familia. Mă lăsase să cred că ai mei încă erau în viață. Avea și el cicatricea aceea de forma unui trandafir zdrobit, semnul Vulpilor Malefice, undeva

în partea de sus a piciorului din față. O cicatrice pe care încercase s-o ascundă.

Mă mințise încă de la început.

Am scos capul dintre ferigi. Ploaia se întetea. Picăturile cădeau peste frunze, ricoșând și rostogolindu-se spre pământ. Am făcut o pauză, am ciulit urechile. Pentru o clipă s-a făcut liniște, auzeam doar foșnetul frunzelor în vânt și ropotul ploii care cădea din cerul întunecat. Apoi s-a auzit din nou țipătul acela de vulpe, urmat de o serie de scheunățuri.

— Ajutor! Cineva să mă ajute! Nu pot ieși de aici!

Începuse să scâncească precum un pui, deși îmi puteam da seama că era o vulpe matură în toată regula.

M-am strecurat printre ferigi, ciulind urechile în toate părțile. Nu-mi puteam da seama de unde se auzea vocea aceea. Părea să vină de undeva de sub mine, ca și cum ar fi erupt din măruntaiele pământului. Am întins botul. În fața mea se afla un desiș de tufișuri și de iederă. Undeva, sub el, se auzea susurul apei, probabil un pârâiaș ascuns. Oare acolo se afla vulpea aceea? Ce i se întâmplase?

Mi-am făcut drum spre acel loc, pășind ezitant. Doi corbi zburau în cerc deasupra mea, agitându-și aripile negre și lucioase prin aer. Unul dintre ei croncăni de câteva ori: *Cra! Cra!* Pe măsură ce mă apropiam de gardul viu de iederă, susurul apei se auzea tot mai tare. Mi-am băgat botul printre frunzele din gard, ținându-mi respirația. Am trecut printre ele rapid și am văzut cum terenul dădea într-o trecătoare. Jos, un pârâu își urma cursul printre bolovanii din jur.

— Ajutor, vă roog! țipa vulpea. M-am blocat!

L-am văzut, era la baza trecătorii. Scâncea, chinuindu-se să se elibereze.

— Am fost urmărit de câini și am căzut de pe creastă. Nu am văzut la timp, zise el scuturându-se și căzând din nou în apă. Mi-am prins laba!

Gâfâia și se smucea, dar unul dintre picioarele din spate îi era prins între niște bolovani. Curenții puternici îl loveau dintr-o parte. În plus, ploaia era tot mai deasă. De-a lungul malului se formau pâ râiașe care erau înghițite de curenți.

Vulpoiul se tot forța să iasă de acolo și gâfâia.

— Apa e tot mai adâncă. Ploaia...

Înghiți apă și o scuipă. În timp ce urmam șuvoiul de apă, am început să dau din coadă agitată. Pe malurile abrupte se vedeau niște linii negre, mult deasupra capului vulpoiului. Semne ale ploilor din trecut. Râul continua să crească tot mai repede.

Să nu ai încredere decât în familia ta...

Brusc, firele de blană de pe coadă mi s-au zburlit. M-am încordat, gata de fugă. Nu aveam nicio legătură cu vulpoiul acela. Nu era problema mea. Eu trebuia să mă țin departe de pericole, să mă concentrez pe găsirea lui Pirie. Trebuia să-mi continui drumul.

Dar încremenisem.

Nu puteam să-l las acolo să se înece pur și simplu.

Am încercat să găsesc faleza opusă a râului, care era acoperită de tufișuri dese.

— Ai zis că te-au urmărit niște câini. Unde s-au dus?
Am început să adulmec. Nu simțeam decât miros de scoarță și de pământ. Ploaia era rece, curată.

— M-au văzut căzând aici și au plecat, lătrând. Cred că...
Vulpoiul cenușiu își întinse capul, ca să mă vadă mai bine.
Își dădu urechile pe spate surprins.

— Dar ești doar un pui.

Am simțit dezamăgirea din vocea lui.

M-am strecurat prin iederă, căutând un punct de sprijin.

— Și ce dacă? am ripostat. Știu mai multe decât crezi tu.
Învățasem câteva lucruri de când îmi părăsisem vizuina din Marele Mârăit. Mă furișasem pentru a mă feri de ochii vigilenți ai câinilor, folosisem metoda *karakk* pentru a-mi păcăli prada. Mă hrănisem cu șoareci de câmp, prinși cu atâta abilitate de care nu credeam că puteam fi în stare. Și ce dacă făcusem toate astea cu ajutorul lui Siffrin? Acum mă descurcam foarte bine și fără el.

Norii se adunau, formând un vâl peste soare. Lumina lui se retrăgea în nopțe, făcând o pauză scurtă, cât pentru amurg. Ploaia se întetea, picăturile de ploaie mi se scurgeau pe blană. Vedeam cum nivelul apei creștea, cum se ridica peste umerii vulpoiului. Cum i se încheșta în jurul gâtului.

Vulpoiul își dădu capul pe spate și scoase un strigăt de ajutor, ca și cum nu aș fi fost acolo.

Am ridicat un picior deasupra trecătorii.

— Vrei să te ajut sau nu?

S-a uitat la mine prin întunericul tot mai dens.

— Te rog... dacă poți face ceva... Nu vreau să mor aici.
Familia mea...

Am simțit un fior în mustăți. Am început să cobor de-a lungul pantei. Pământul era alunecos, labele îmi erau pline de noroi și bulgări de noroi mi se formau printre pernute. M-am lăsat să alunec pe malul râului. Mă mișcam încet, pentru că mă tot împiedicam de bulgării de noroi și clipeam des din cauza ploii. Malul devenea tot mai abrupt. Aveam să ies destul de greu de acolo, dar era prea târziu să-mi mai fac griji în privința asta.

Dedesubt, apă fâșnea în toate părțile și se învolbura. Toate vulpile pot înota, dacă este nevoie – știam asta de la Ta, căruia îi plăcea să se bălăcească, din când în când, în Ținuturile Sălbaticе, pe când era pui. „Nimic nu se compară cu senzația pe care o ai când îți răcorești blana într-o zi toridă“, zicea el. Nu mă încânta deloc gândul de a mă arunca în râul acela. Măcar nivelul apei nu era mai mare decât vulpoiul. Era cu botul pe sus, tot căutând aer ca să respire și încercând să îndepărteze apa care se învolbura în jurul lui.

— Mă înec! se tânguia vulpoiul în vreme ce mă îndreptam spre el, abia reușind să-și țină capul deasupra apei.

— Stai acolo!

Era un sfat inutil, oricum n-avea unde să se ducă. Strângând din dinți, am plonjat în râu. Am simțit o lovitură în burtă din cauza apei înghețate. Pentru o clipă, m-am scufundat cu totul, cuprinsă de panică. Nu mai vedeam decât bulbuci și nu mai auzeam decât freământul apei. O clipă mai

târziu, am ieșit la suprafață. Curentul mă îndepărta de vulpoiul cu blană gri, trăgându-mă în aval. Am dat tare din labe și m-am redresat, fiind ușurată să descopăr că Ta avea dreapta-te – știam să înot instinctiv.

M-am lăsat purtată de un curent de apă și m-am izbit în vulpoiul gri. Am dat din labe pentru a mă redresa. Poate că era instinctiv să înoți, dar nu era deloc ușor. Privirile noastre s-au intersectat. În ochii săi negri măriți se vedea groaza.

— Grăbește-te, te rog! scânci el, încercând disperat să-și țină botul deasupra apei ca să poată respira.

Am încercat să mă scufund, dar curentul mă trăgea înapoi. Am tras aer adânc în piept și m-am scufundat din nou, cu botul înainte și dând din labe ca să ajung cât mai jos. Din cauza presiunii, simțeam cum nu mai aveam aer, dar, în tot timpul în care trebuise să mă ascund, folosind tehnica subțierii, învățasem să-mi țin respirația.

Era greu să vezi ceva în apa aceea involburată. Simțurile mi s-au activat și am înotat împotriva curenților. Ca prin ceață, am văzut conturul picioarelor vulpoiului. Una dintre labe era prinsă între niște pietre. M-am îndreptat într-acolo și am prins între fălci cea mai mare dintre pietre. Nu voia să se miște, așa că m-am dat înapoi, pentru că vulpoiul mă tot lovea cu celelalte labe, tot agitându-se. În piept simțeam presiunea lipsei de aer. Am încercat din nou, după ce m-am calmat.

Ridică-te, bolovanule...

M-am concentrat asupra acestei dorințe. O licărire slabă pătrunsese în apa involburată. Vulpoiul s-a oprit din zbatere,

așa că mi-a fost mai ușor să ajung la bolovan. Din cauza lipsei de aer, mă simțeam de parcă cineva mă strângea de gât. Cu o ultimă resursă de energie, m-am împins în bolovan, prinzându-l din nou între fălci. Cu greu am reușit să-l ridic, dar apoi l-am scăpat. Am reușit să ies la suprafață, tot înotând împotriva curentului. Am luat-o spre mal și m-am agățat cu ghearele de pietrele de acolo, trăgând cu putere aer în piept.

Cerul era acoperit cu nori de ploaie. Râul se învoldura, crescând tot mai repede din cauza ploii torențiale.

Vulpoiul cenușiu nu se vedea pe nicăieri.

Oare se înecase din cauza curenților? Am auzit niște zgomete în spate. Mi-am amintit de cele două vulpi din cuștile hoșilor, cele pe care le lăsasem în urmă atunci când am evadat.

M-am târât pe malul abrupt al râului, labele îmi tot alunecau în noroi. Cu ultimele resurse de energie, m-am agățat de marginea malului și m-am tras peste ea. M-am prăbușit sub un tufiș cu spini, cu sângele clocotindu-mi în vine în ciuda apei înghețate a râului și a ploii neîncetate.

Mi l-am imaginat pe Pirie, cu ochii lui luminoși și blana lui de culoarea marmurei. Voiam să-l văd așa cum mi-l aminteam, jucându-se în tufișurile de lângă vizuina noastră și alergând după insecte prin iarba înaltă. Am încercat să-mi amintesc de coada lui zvăpăiată. Dar imaginea care mi-a venit în minte era diferită.

Pirie era în apropiere, dar stătea ascuns, dincolo de un val de ceață. Când gândurile mele s-au contopit cu ale lui, am putut

desluși niște figuri vagi, amenințătoare și nefamiliare. Una dintre ele a făcut un pas spre mine și atunci am văzut strălucirea albă a colților săi.

Am auzit vocea lui Pirie foarte încet: „Am dat de necaz, Isla. Sunt niște umbre aici și niște copaci ale căror crengi te prind ca niște gheare.“

— Nu voi renunța la tine, Pirie! Te voi găsi, promit!

Brusc, am primit un ghiont ușor care m-a scos din tranșă. Dintr-odată, am deschis ochii și am ciulit urechile. Ploaia continua să cadă peste tufișuri. În fața mea se afla silueta unei vulpi. Am simțit un nod în gât. Îmi era greu s-o identific, cu tot noroiul acela de pe blană.

Am clipit confuză.

— Pirie?

Dar vocea care mi-a răspuns nu era a fratelui meu.

— Numele meu este Haiki. Cred că tocmai mi-ai salvat viața.

Pentru o clipă, m-am încruntat dezorientată.

— Râul acela ascuns, continuă el. Am alunecat și mi-am prins laba acolo. Nu știi cum ai reușit să mi-o eliberezi, căci bolovanul acela era foarte greu.

Și-a lăsat capul într-o parte, uitându-se mirat la mine.

— Cum te cheamă, pui de vulpe?

Am clipit surprinsă. Deci, până la urmă, nu se înecase.

— Eu sunt Isla.

Vulpoiul m-a studiat câteva clipe bune, apoi și-a scuturat blana de noroi, aruncând o privire peste umăr.

— Câinii aceia... cei care m-au urmărit. Nu cred că au plecat prea departe, îmi șopti el.

Am simțit un fior în coadă.

— Unde sunt? am șoptit, la rândul meu.

Vocea care a răspuns dinspre ferigi nu era a unei vulpi.

— Chiar aici, mârâi câinele. V-am așteptat.

2

Erau doi câini pricăjiți, cu fețe lunguiețe și cu dinți ascuțiți. Cel care vorbise era mai mare și avea blana de un maro închis. Celălalt era negru cu maroniu și avea niște urechi mici și căzute. Amândoi ne dominau, pe Haiki și pe mine. Dar pe sub blănilor scurte li se vedeau coastele. În Marele Mârâit, câinii atacau vulpile pentru simpla lor distracție sau la comanda stăpânilor lor, Fără-Blană. Câinii aceștia, însă, păreau mai zdrențăroși decât cei din Marele Mârâit. Umblau pe afară după lăsarea serii și nu era nici urmă de Fără-Blană în jurul lor.

Iar în ochii lor se citea foamea.

Oare un câine *ar mânca* o vulpe? M-am cutremurat, am simțit un fior de frică pe șira spinării. Am aruncat o privire dincolo de tufa de ferigi. Erau acolo o grămadă de ascunzișuri bune pentru o vulpe, dar trebuia mai întâi să scăpăm

de ei. Căinii aceștia cu picioare lungi ne-ar fi ajuns din urmă cu ușurință.

Haiki s-a tras mai aproape de mine, uitându-se la câinele cel mai mare.

— Voi păreți... niște câini de treabă, zise el vesel.

Aceștia s-au uitat insistent la el. Nu păreau deloc așa cum zisese Haiki.

Dar nu s-a lăsat intimidat:

— Nu vrem să vă deranjăm în niciun fel, continuă el. Nu am vrut să dăm buzna pe teritoriul vostru.

Căinele mai mare a făcut un pas în față.

— Dar *ești* pe teritoriul nostru, mârâi el. Două vulpi pe câmp. Nu suntem proști. Știm ce aveți de gând. Vânați iepuri, asta vreți să faceți.

Celălalt câine ne țintuia cu privirea:

— Iepurii de aici sunt *ai noștri*.

Am dat să protestez. Văzusem iepuri, de la distanță, dar nu am încercat niciodată să prind vreunul. Nici măcar nu știam cum să fac asta.

— Iepurii noștri! zise câinele mai mare, ca un ecou.

A lăsat capul în jos, cu un mârâit, zburându-și părul de pe spate. Am înghițit în sec, rămăsesem fără cuvinte.

Dar Haiki a spart repede tăcerea:

— Păi, era doar un antrenament, îi arătam puiului cum se face. Bineînțeles că nu am ataca niciodată vreunul dintre iepurii *voștri*.

S-a uitat la mine, apoi din nou la câini.